

מסמך 178

מסמך 178

יום אחרון במחנה

ישוע התכוון לבלות יחד עם שליחיו, ועם כמה תלמידים נאמנים ומסורים, את יום חמישי הזה, יומו החופשי האחרון כבן אלוהי אשר התגשם בגוף בשר ודם. מעט לאחר ארוחת הבוקר של היום היפה הזה, המאסטר הוביל אותם אל פינה נסתרת, במרחק קצר מעל למחנה שלהם, ושם לימד אותם אמיתות חדשות רבות. אף-על-פי שישוע נשא דרשות אחרות באוזני השליחים בשעות המוקדמות של הערב, השיחה הזו של בוקר יום חמישי הייתה שיחת הפרידה שלו מן השליחים ומן התלמידים הנבחרים, יהודים וגויים כאחד. כל השנים-עשר, פרט ליהודה, היו נוכחים. פטרוס, וכן כמה שליחים נוספים, ציינו את היעדרו של יהודה, וכמה מהם סברו כי ישוע שלח אותו לירושלים לטפל בעניין כלשהו, ככל הנראה בנוגע לפרטים של חגיגות הפסח הממשמשות ובאות. יהודה לא שב למחנה עד לשעות אחר הצהריים, זמן קצר לפני שישוע הוביל את השנים-עשר לירושלים אל הסעודה האחרונה.

1. הדרשה על היות בנים ועל אזרחות

במשך כמעט שעותיים שוחח ישוע עם כחמישים מתלמידיו הנאמנים וענה על כתריסר שאלות באשר לקשר שבין מלכות השמים לבין מלכויות העולם הזה, וכן לקשר בין היות האדם בן האלוהים לבין היותו אזרח של ממשלות הארץ. ניתן לסכם ולהציג את הדרשה הזו, במונחים ד-היום, באופן הבא:

מכיוון שמלכויות העולם הזה הינן חומריות, הן עשויות לעיתים קרובות להידרש להפעיל כוח פיזי על-מנת להוציא אל הפועל את החוקים ולשמור על הסדר. במלכות השמים מאמיני-אמת לא יידרשו להפעיל כוח פיזי. את מלכות השמים, בהיותה אחווה רוחנית של בני האל אשר נולדו מן הרוח, ניתן לקדם אך בכוחה של רוח. ההבדל בגישה מתייחס לקשר שבין מלכות המאמינים למלכויות הממשל האזרחי, ואינו מבטל את זכותן של קבוצות חברתיות של מאמינים לשמור על הסדר בשורותיהן, וכן להשית משמעת על חברים סוררים ובלתי-ממושמעים.

אין כל סתירה בין היותכם בנים במלכות הרוח לבין היותכם אזרחים של ממשל אזרחי או ממשל חילוני. זוהי חובתו של המאמין לתת לקיסר את אשר לקיסר, ולתת לאל את אשר לאל. לא יכולה להיות כל סתירה בין שתי החובות האלה – האחת הינה חובה חומרית ואילו השנייה חובה רוחנית – אלא אם כן יתיימר הקיסר לנכס לעצמו את זכויות האל ולתבוע כי יסגדו לו מן הבחינה הרוחנית, וכי הוא יהיה מושא הסגידה העליון. במקרה שכזה, עליכם לסגוד לאל לבדו, וכן לבקש להאיר את עיניהם של השליטים הארציים הטועים, ובכך להוביל גם אותם להכיר באב שבשמים. אל לכם לסגוד לשליטי הארץ מן הבחינה הרוחנית; ובאותה מידה, אל לכם להשתמש בכוחות הפיזיים של ממשלות הארץ, אשר ביום מן הימים עשויים שליטיהן להפוך אף הם למאמינים, בכדי להרחיב את משימת מלכות הרוח.

מנקודת המבט של הציוויליזציה המתקדמת, היותכם בנים במלכות תסייע לכם להפוך לאזרחים אידיאליים של ממלכות העולם הזה. זאת לפי שהאחוה והשירות הינן אבני היסוד של בשורת המלכות. קריאת האהבה של מלכות הרוח תתברר כתרופת-נגד יעילה לחיסול דחפי השנאה של אזרחיהן מחרחרי המלחמה הבלתי-מאמינים של ממלכות הארץ. ואולם, בנים בעלי דעת חומרית אלו, המצויים בחשיכה, לעולם לא יידעו את אור רוח האמת אשר לכם, אלא אם כן תתקרבו אליהם מאוד הודות לשירות הבלתי-אנוכי הזה שלכם לחברה, שירות הנובע באופן טבעי מפירות הרוח בחוויית החיים של כל מאמין יחיד.

כבני-תמותה וכבני-אדם חומריים, אכן הנכם אזרחים של ממלכות הארץ. וראוי לכם להיות אזרחים טובים, טובים אף יותר בשל העובדה כי נולדתם מחדש כבני-רוח של המלכות השמימית. כבנים מוארים-באמונה ומשוחרי-רוח של מלכות השמים, מוטלת עליכם האחריות הכפולה לשרת את האדם ואת האל, וזאת בה-בעת שאתם נוטלים על עצמכם מרצונכם שלכם חובה קדושה שלישית: לשרת את האחוה של המאמינים יודעי-האל.

נאסר עליכם לסגוד לשליטיכם בני הזמן, ונאסר עליכם להפעיל כוח גשמי על-מנת לקדם את מלכות הרוח; ואולם, עליכם להפגין את סעד הצדיקות ולשרת באהבה דומה הן את המאמינים והן את הלא-מאמינים. על בשורת המלכות שורה רוח האמת הכבירה, ובקרוב אשלח את אותה הרוח לשטוף כל בשר. פירות הרוח, השירות הכן והאהב שלכם, הינם המנוף החברתי הכביר אשר ירומם את הגזעים מן החשיכה, ורוח האמת הזו תשמש לכם כנקודת משען מכפילת-כוח.

היו חכמים ונבונים בכל מגעים עם השליטים האזרחיים הלא-מאמינים. הפגינו שיקול דעת ואת יכולתכם ליישב מחלוקות קטנות ולגשר על אי-הבנות פעוטות. נסו בכל דרך אפשרית – בכל דרך אשר איננה פוגעת בנאמנותכם לשליטי היקום – לחיות בשלום עם כלל בני האדם. לעולם היו חכמים כנחשים ותמימים כיונים.

אתם תהפכו גם לאזרחים טובים יותר של הממשלות האזרחיות כתוצאה מכך שתהפכו לבנים מוארים של המלכות; וכך, גם שליטיהן של ממשלות הארץ יהפכו לשליטים אזרחיים טובים יותר כתוצאה מאמונתם בבשורת מלכות השמים. כל מאמין במלכות אשר דבק בשירות בלתי-אנוכי לזולת, ואשר סוגד בתבונה לאל יהפוך לאזרח טוב יותר בעולם; ואילו לאזרחים ישרים אשר מתמסרים בדבקות למילוי חובותיהם בעולם, יהיה קל יותר לשמוע את קול הרוח הקוראת להם להצטרף כבנים למלכות השמים.

כל עוד שליטי ממשלות הארץ מבקשים להפעיל סמכות דיקטטורית דתית, אתם, אשר מאמינים בבשורה הזו, יכולים לצפות אך ורק לצרות, רדיפות ואפילו למוות. ואולם, אותו אור אשר אתם מפיצים בעולם – ואפילו האופן שבו תסבלו ותמותו עבור בשורת המלכות – הוא כשלעצמו יאיר לבסוף את העולם כולו, וכתוצאה מכך תיפרדנה בהדרגה הפוליטיקה והדת. ההטפה המתמדת לבשורה הזו של המלכות תניב ביום מן הימים שחרור, חופש אינטלקטואלי וחירות דתית חדשים בל-יאומנו עבור האומות כולן.

תחת הרדיפות העתידות להתרחש כבר בקרוב מידם של אלו השונאים את בשורת האושר והחירות הזו, אתם תשגשו והמלכות תצלח. ואולם, בזמנים שלאחר מכן, צפויה לכם סכנה איומה בשעה שרוב בני האדם יתייחסו בחיוב למלכות המאמינים, ורבים מן האנשים במקומות הגבוהים יקבלו-לכאורה את בשורת מלכות השמים. לימדו לשמור אמונים למלכות גם בימי שלום ושגשוג. ואל תפתו את מלאכי השרת שלכם להוליך אתכם בדרכים של קושי, אשר מיועדות להציל באהבה את נשמותיכם אשר הקלות הסיחה אותן.

זכרו כי מוניתם להטיף לבשורת המלכות – הרצון העילאי לעשות את רצון האב הכרוך בשמחה העילאית של ההכרה באמונה של היותכם בני האל – ואסור לכם לאפשר לדבר כלשהו להסיח אתכם מן החובה הזו. תנו לאנושות כולה ליהנות משפע סעד הרוח האהב שלכם, מן ההתייחסות האינטלקטואלית המאירה שלכם, ומן השירות המרומם שלכם לחברה; אך אל תרשו לדבר מכל המעשים האנושיים הללו – ואף לא לכל אלה גם יחד – לתפוס את מקומה של ההטפה לבשורה. הסעד החברתי הכביר הזה הינו תוצר-לוואי של סעדים והתמרות כבירים ועדינים עוד יותר, אשר מחוללת רוח האמת החיה בלב המאמין במלכות, וגם בשל ההבנה האישית של האדם כי אמונתו של אדם אשר נולד מן הרוח מבטיחה לו יחסי-אחוה חיים עם אלוהי הנצח.

אל לכם לקדם את האמת, או לבסס את היושרה, באמצעות כוח הממשלים האזרחיים, או באמצעות אכיפת חוקים חילוניים. לעולם מותר לכם לפעול על-מנת לשנות את דעתו של אדם, אך אף-פעם אל תעזו להכריח אותו. אל תשכחו את החוק האנושי הגדול של ההוגנות, החוק אשר לימדתי אתכם בצורתו החיובית: מה שהייתם חפצים שאחרים יעשו לכם, כזאת עשו אתם לאחרים.

כאשר מאמין במלכות נקרא לשרת את הממשל האזרחי, הניחו לו לשרת ממשלה זו כאזרח העולם של ממשל מעין זה. יחד עם זאת, על המאמין להפגין במסגרת שירותו האזרחי את כל איכויות האזרחות הרגילות אשר השתבחו בו באמצעות ההארה הרוחנית של החיבור הנאצל בין דעת בן התמותה לבין רוח אלוהי הנצח השוכנת בה. אם אדם בלתי-מאמין נמצא ראוי לשרת בתפקיד אזרחי רם, ראוי לכם לבדוק ברצינות אם לא יבשו שורשי האמת בלבכם בשל חוסר במי החיים של השילוב בין ההתייחדות הרוחנית לבין השירות לחברה. ראוי לה למודעות של היותכם בניס לאל לחזק את כלל השירות אשר מעניקים בחייהם כל גבר, אישה, או ילד, אשר קיבלו דחף עצום שכזה לכישורים הטבועים בַּאִישוּת אנושית.

אל לכם להיות מיסטיקנים פאסיביים, או סגפנים דהויים; אל נא תהפכו לחולמניים ולנוודים הסומכים על ההשגחה העליונה שתספק להם אפילו את צורכי החיים. אכן, הנכם נדרשים להיות עדינים ביחסכם כלפי בני-תמותה שוגים, סבלניים ביחסכם כלפי אנשים בורים, ולגלות סובלנות כאשר מתגרים בכם; ואולם, עליכם גם להגן באומץ על הצדיקים, להפיץ בעוצמה את האמת ולפעול בתוקפנות בהטפה לבשורת המלכות, ואפילו עד קצוות תבל.

בשורת המלכות הזו הינה אמת חיה. וכפי שאמרתי לכם, היא הינה כשמרים בבצק וכזרע החרדל; וכעת, אכריז כי היא כמו הגרעין של יצור חי, אשר מדור לדור, בעודו נותר אותו גרעין חי, הוא מתפתח ומתבטא באופנים שונים, וצומח ומשתנה בהתאם לנדרש ובהתאם לצרכים ולתנאים הייחודיים של כל דור ודור. ההתגלות אשר הצגתי לכם הינה *התגלות חיה*, ואני רוצה שהיא תישא פירות ראויים בכל יחיד ובכל דור בהתאם לחוקי הצמיחה והגידול הרוחניים, ובהתאם להתפתחות הרוחנית המתואמת. מדור לדור חייבת הבשורה הזו להפגין חיוניות הולכת וגדלה ולבטא עומק של כוח רוחני גדול יותר. אין להתיר לה להפוך אך לזיכרון קדוש, למסורת ותו לא על אודותי ועל אודות הימים אשר בהם אנחנו חיים כעת.

ובל-תשכחו: לא התקפנו ישירות את האנשים אשר יושבים על כס משה, או את סמכותם; רק הצענו להם את האור החדש, אשר אותו הם דחו בנחישות כה רבה. רק התקפנו אותם בשעה שהוקענו אותם על חוסר-נאמנותם הרוחנית לאמיתות אשר אותן הם עצמם מתיימרים ללמד ואשר עליהן הם מתיימרים לשמור. התנגשנו עם השליטים בדין, וכן עם המנהיגים המוכרים, אך ורק כאשר הם הפריעו לנו באופן ישיר במלאכת ההטפה לבשורת המלכות לבני האדם. ואפילו כעת, לא אנו מתקיפים אותם, אלא הם אלה אשר מבקשים את השמדתנו. בל-תשכחו כי הוסמכתם לצאת ולהטיף אך ורק את החדשות הטובות. אל לכם להתקיף את המסורות הישנות; עליכם להוסיף בכישרון את השמרים של האמת החדשה אל תוך האמונות אשר מקדם. הניחו לרוח האמת לעשות את מלאכתה שלה. הניחו לעימות להגיע רק כאשר אלה אשר מתעבים אתכם כופים אותו עליכם. ואולם, כאשר האדם אשר דבק במכוון בחוסר-האמונה תוקף אתכם, אל תהססו להגן בנחישות על האמת אשר הצילה אתכם וקידשה אתכם.

גם בתוך תהפוכות החיים, זכרו תמיד לאהוב זה את זה. ואל-נא תריבו עם אחרים, גם לא עם הלא-מאמינים. היו רחומים, אפילו כלפי אלה אשר מתעללים בכם ומתעבים אתכם. היו אזרחים נאמנים, אומנים ישרים, שכנים ראויים-לשבח, בני-משפחה מסורים, הורים מבינים, ומאמינים כנים במלכות אחוות האב. ותהא רוחי עמכם מעתה ועד עולם.

כאשר סיים ישוע ללמד, השעה כבר הייתה כמעט אחת אחר הצהריים, והם יצאו מיד בחזרה אל המחנה, שם דוד ועמיתיו הכינו ארוחת-צהריים עבורים.

2. לאחר ארוחת הצהריים

רק למעטים ממאזיניו של המאסטר ניתנה ההזדמנות להאזין לדרשה אשר נשא באותו בוקר מאוחר. מכל המאזינים, היוונים הם אלה אשר הבינו אותו יותר מכל. אפילו אחד-עשר השליחים התבלבלו מכך שאזכר ממשלות פוליטיות עתידיות ודורות עתידיים של מאמיני המלכות. מרבית חסידיו המסורים ביותר של ישוע לא הצליחו ליישב בין סיום משימתו על-פני האדמה לבין התייחסויותיו לפעילויות העתידיות הנרחבות של המלכות. כמה מן המאמינים היהודים הללו החלו להרגיש כי הטרגדיה הגדולה ביותר אשר אירעה על הארץ מעודה עומדת להתרחש, אך הם לא הצליחו ליישב בין תחושת האסון הקרב לבין מצב רוחו העליז והאדיש, או לדרשה אשר נשא במהלך הבוקר המאוחר, שבמהלכה התייחס שוב ושוב למה שיקרה בעתיד במלכות השמימית, אשר תתפרש על-פני עידני זמן ארוכים ותתייחס לממלכות רבות ועוקבות אשר בארץ.

עד צוהרי היום הזה ידעו כל השליחים והתלמידים כי אלעזר נס בבהלה מבית עניא. והם החלו לחוש את הנחישות המאיימת של שליטי היהודים לשים קץ לישוע ולתורתו.

הודות לפעולת סוכניו החשאיים בירושלים, נודעו לדוד זבדיה מלוא הפרטים על אודות התקדמות התוכנית לעצור את ישוע ולהרוג אותו. הוא ידע הכול על אודות חלקו של יהודה במזימה, אך מעולם לא גילה זאת למי מהשליחים או למי התלמידים. מעט לאחר ארוחת הצהריים, הוא לקח את ישוע הצידה והעז לשאול אותו אם ידע – אך הוא לא הגיע אל סיום את שאלתו, שכן המאסטר הרים את ידו, עצר אותו, ואמר: "כן, דוד, יודע אני את הכול על כך, ויודע אני כי אתה יודע, אך וודא כי לא תספר על כך דבר לאיש. ואל תטיל ספק בכך שבסופו של דבר יתמלא רצון האל."

השיחה עם דוד נקטעה מפאת הגעתו של שליח מפילדלפיה, אשר הביא מסר מאבנר. לאבנר נודע על המזימה להרוג את ישוע, והוא שאל אם עליו לצאת לירושלים. השליח מיהר לשוב אל פילדלפיה עם המסר הבא עבור אבנר: "המשך בעבודתך. אם אעזוב אותך בגוף, הרי זה רק כדי שאוכל לשוב ברוח. לא אטוש אותך. אהיה עמך עד הסוף."

בסביבות אותו הזמן הגיע פיליפוס אל המאסטר ושאלו: "מאסטר, זמן הפסח הולך וקר. היכן תרצה שנסע את הסעודה?" וכאשר שמע ישוע את שאלתו של פיליפוס, ענה: "לך והבא את פטרוס ואת יוחנן, ואני אנחה אתכם באשר לסעודה אשר נסעד יחדיו הערב. ובאשר לפסח, על זה תתנו את הדעת לאחר שקודם נעשה את זאת."

כאשר שמע יהודה את המאסטר מדבר עם פיליפוס על הנושאים האלה, הוא התקרב על-מנת לשמוע את השיחה מן הצד. אך דוד זבדיה, שעמד בסמוך, ניגש אל יהודה והחל לשוחח איתו בזמן שפיליפוס, פטרוס ויוחנן הלכו הצידה לשוחח עם המאסטר.

אמר ישוע לשלושה: "לכו מיד אל תוך ירושלים, וכאשר תיכנסו בשער תראו אדם הנושא עמו כד מים. הוא ידבר אליכם, ואז אתם תלכו אחריו. כאשר הוא יוביל אתכם אל בית מסוים, היכנסו אחריו ושאלו את בעל הבית הטוב: 'היכן הוא חדר האורחים אשר בו יסעד המאסטר עם שליחיו?' ולאחר שתשאלו, בעל הבית יראה לכם את החדר העליון אשר מוכן ומזומן עבורנו."

וכאשר הגיעו השליחים אל העיר, הם פגשו ליד השער את האדם עם כד המים, הלכו אחריו אל ביתו של יוחנן מרקוס, שם פגש אותם אבי הנער והראה להם את החדר העליון אשר היה מוכן לשם סעודת הערב.

מסמך 178

וכל זאת אירע כתוצאה של הבנה מוקדמת בין המאסטר לבין יוחנן מרקוס, אשר עליה הם סיכמו בשעות אחר הצהריים של היום הקודם בעת ששהו לבדם בגבעות. ישוע ביקש להיות בטוח שהסעודה האחרונה הזו עם שליחיו תהיה בלתי-מופרעת, ובהאמינו כי אם יהודה יידע עליה מבעוד מועד הוא עלול לסכם עם אויביו על מעצרו, ערך בחשאי את הסיכום הזה עם יוחנן מרקוס. וכך, ליהודה לא נודע על מקום המפגש שלהם עד לשעה מאוחרת יותר, כאשר הגיע לשם בלויית ישוע ויתר השליחים.

לדוד זבדיה היו עניינים עסקיים רבים לסכם עם יהודה, וכך הוא מנע ממנו בקלות מלעקוב אחר פטרוס, יוחנן ופיליפוס, כפי שחפץ מאוד לעשות. כאשר נתן יהודה לדוד סכום מסוים לטובת צידה, אמר לו דוד: "יהודה, לא יהיה זה רעיון טוב, לאור הנסיבות, אם תיתן לי מעט כסף למפרע עבור הדברים שאצטרך בפועל?" ולאחר שיהודה חשב לרגע, הוא ענה: "כן, דוד, אני חושב שזה יהיה נכון. למעשה, לאור הנסיבות המאיימות בירושלים, אני סבור שמוטב כי אעביר את כל הכסף אליך. הם זוממים כנגד המאסטר, ולמקרה שמשוהו יקרה לי, ראוי שאתה לא תינזק."

וכך קיבל דוד את כל קופת השליחים, וכן את הקבלות על כל ההפקדות. לשליחים נודע על כך רק למחרת בערב.

בסביבות השעה ארבע-וחצי אחרי הצהריים שבו שלושת השליחים ומסרו לישוע כי הכול מוכן לסעודה. המאסטר התכונן מיד להוביל את שנים-עשר שליחיו לאורך הדרך אל בית עניא ואל תוך ירושלים. וזו הייתה הפעם האחרונה שבה הוא צעד יחד עם כל השנים-עשר.

3. בדרך לארוחת הערב

שוב, כדי להימנע מן ההמונים אשר עברו דרך עמק קידרון הלך ושוב בין המחנה בגת שמנים לירושלים, צעדו ישוע והשנים-עשר אל הצלע המערבית של הר הזיתים על-מנת לפגוש בדרך מבית עניא אשר מובילה מטה אל העיר. כאשר התקרבו אל המקום שבו השתהה ישוע בערבו של היום הקודם ונשא דרשה על חורבן ירושלים, הם עצרו שלא במודע, והתבוננו בדממה מטה אל עבר העיר. ומכיוון שהקדימו מעט, ומכיוון שישוע ביקש להימנע מלעבור דרך העיר לפני שקיעת החמה, הוא אמר לעמיתיו:

"שבו ונחו ואספר לכם את אשר חייב לקרות בקרוב. כל השנים האלה חייתי ביניכם כאח, לימדתי אתכם את האמת על מלכות השמים, וגיליתי לכם הרבה מסודותיה. ואבי אכן ביצע פעולות מרהיבות רבות כחלק ממשמתי על-פני האדמה. אתם הייתם עדים לכל אלה ונטלתם חלק בחוויה של פעולה במשותף עם האל. ואתם יכולים להעיד כי זה זמן-מה שאני מזהיר אתכם כי עלי לשוב בקרוב אל המלאכה אשר הטיל עלי האב לעשותה; סיפרתי לכם בפשטות כי עלי לעזוב את העולם הזה בכדי להמשיך בעבודת המלכות. על-כן ייחדתי אתכם בגבעות של כפר נחום. וכעת, עליכם להתכונן לחלוק עם אחרים את החוויה אשר חוויתם עמי. ממש כפי שהאב שלח אותי אל העולם הזה, כך עתיד אני לשלוח אתכם לייצג אותי ולסיים המלאכה אשר התחלתי."

"עתה אתם מתבוננים מטה בצער אל העיר, כי שמעתם את דברי המנבאים את קץ ירושלים. הזהרתי אתכם מראש לבל-תמותון גם אתם בשעה שתחרב, ובכך תתעכב ההטפה לבשורת המלכות. בדומה לכך, הנני מזהיר אתכם לבל תחשפו שלא לצורך לסכנה בשעה שיבואו לקחת את בן האדם. אני מוכרח ללכת, אך עליכם להישאר ולהעיד על הבשורה בשעה שאלך, ממש כפי שהזהרתי את אלעזר לנוס מפני זעם האדם בכדי שיוכל לספר על תפארת האל. אם זהו רצון אבי שאעזוב, אזי לא תוכלו לעשות דבר בכדי לסכל את התוכנית האלוהית. תהיינה נשמותיכם אמיצות בהגנה על המלכות בכוח הרוח, אך אל תנסו להגן בטיפשות על בן האדם. אינני נזקק

לעזרה מאדם כלשהו; ממש כעת עומדים הכן צבאות השמים בסמוך; אך הנני נחוש לעשות את רצון אבי שבשמים, ולפיכך עלינו להסכין למה שעתיד להתרגש עלינו בקרוב.

"וכאשר תחזו בחורבן העיר, אל תשכחו כי כבר באתם בשערי חיי הנצח של שירות העד במלכות השמים המתקדמת לנצח, ואפילו בשערי שמי השמים. ראוי לכם לדעת כי משכנות רבים ביקומו של אבי וביקומי שלי, וכי לילדי האור ממתינות להתגלות ערים אשר בנה האל ועולמות אשר בהם החיים מתנהלים כסדרם בצדיקות ובשמחת האמת. הבאתי את מלכות השמים אליכם כאן על הארץ, אך הנני מכריז באוזניכם כי כל אלה אשר יבואו בה באמונה, ואשר יישארו בה בדרכי שירות חי של אמת, ודאי יעפילו אל העולמות של מעלה וישבו לצדי במלכות הרוח של אבינו. אך ראשית, עליכם לשנס מותניים ולהשלים את המלאכה אשר התחלתם בה עמי. ובראשונה עליכם להתנסות בקשיים רבים ולחוות צער רב – והמבחנים הללו עומדים לפתחנו ממש כעת – ולאחר שתסיימו את עבודתכם בארץ, תבואו אלי בשמחה, ממש כפי שאני עצמי סיימתי את מלאכת אבי על הארץ והנני עתיד לשוב אל חיקו."

ולאחר שהמאסטר סיים לשאת את דבריו, הוא קם והם כולם הלכו בעקבותיו במורד הר הזיתים ואל תוך העיר. למעט שלושה מן השליחים, איש לא ידע לאן מועדות פניהם בשעה שצעדו בסמטאות הצרות והחשיכה החלה לרדת. הם פגשו בהמונים, אך איש לא זיהה אותם, או ידע כי בן האל צועד בתוכם בדרכו אל המפגש בן התמותה האחרון עם שגרירי המלכות הנבחרים שלו. ואיש מן השליחים אף לא ידע כי אחד מהם כבר חבר לקנוניה לבגוד במאסטר ולמסור אותו לידי אויביו.

יוחנן מרקוס עקב אחריהם לאורך כל הדרך אל העיר, ולאחר שהם באו בשעריה, הוא מיהר דרך רחוב אחר על-מנת שיוכל להמתין להם בבית אביו בעת הגעתם.